

Ormanın Derinliklerinde

Beşinci defa yere düşüp yüzü yerdeki kalın kar tabakasına gömüldüğünde, elleri soğuktan yandığı hâlde bunu umursamadığını fark ettiği zaman, oduncu Radu öleceğini anlamıştı. Arkasında bir yerlerden, ormanın karanlığından, kendisine saldıran adamın çıkardığı sesler geliyordu. Neredeyse bir yere kımıldayamayacak kadar korkmuş, artık konuşamayacak kadar üşümüşü; ama yine de bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Olmaması gereken şeyler oluyordu.

Ayağa kalktı ve etrafına küçük kar öbekleri sıçratarak can havliyle ilerlemeye çabaladı. Ormanın bu sık ağaçlı bölgesinde bile yerdeki kar oldukça kalındı; doğudan gelen rüzgâr tarafından savrulup yoğrularak garip şekilli tepelere ve çukurlara dönüşüyor, ağaçların dibinde pusuya yatmış beyaz canavarlara benziyordu.

Radu arkasına baktı, ama hiçbir şey göremedi. Akıl sızırmez büyüklükteki orman dışında hiçbir şey yoktu. Söylenenlere göre, ağaçları gözden kaybetmeden Polonya'dan

Türkiye'ye kadar gidilebiliyordu; ama Radu bunun doğru olmadığına emindi. Hiçbir şey bu kadar büyük olamazdı! Orman Ana bile.

Bir an için durup tüm dikkatini vererek etrafı dinlediyse de tek duyabildiği ses, sızlayan göğsüne kesik kesik çaktığı havanın sesi oldu. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; oysa orman hayatı boyunca onun evi olmuştu. Kulübesi ve köyü uzaktaydı. Tanıdık bir şeyler görme umuduyla etrafına bakındıysa da, gözüne çarpan tek şey yüz binlerce beyaz kayın ağacı oldu.

Bir dal parçası çıtırdayınca, Radu korku dolu gözlerini kendisini takip eden kişiye çevirmekte gecikmedi. Peşindeki adam karşısındaydı ve Radu artık neyin yanlış olduğunu biliyordu.

“İsa ve Orman adına...”

Kelimeler canlılıklarını yitirip yeri kaplayan karın yumuşaklığında kayboldular. Ama o sırada Radu arkasına dönmüş ve ağaçtan ağaca yalpalayarak koşmaya başlamıştı bile. Sağ eli ağaçlardan birinin kabuğunda kan izi bırakmıştı, ama o an bu yaranın hiçbir önemi yoktu. Çok kısa bir zaman önce baltasıyla odun kestiğini hatırladı. O balta şimdi karın içinde bir yerlerde gömülüydü ve üzerindeki kan, kendi kanı, çoktan donmuş olmalıydı.

Neredeyse farkına bile varmadan birkaç tane daha ağaca çarptıktan sonra birden nerede olduğunu anladı: Chust köyü yakınlarındaydı. Bu köyün biraz uzağındaki bir kulübede oduncu arkadaşı Tomas yaşıyordu.

Bir an için kalbinde bir ümit alevi parladı. Hızlı koşmuştu ve köye varmasına az kalmıştı; artık, ona saldıran adamın sesleri de gelmiyordu arkasından.

Fakat Radu tam o sırada bir ağacın etrafından dolaştı ve doğruca peşindeki adama çarptı.

Adam uzun değildi, şişmandı. Sanki tüm vücudu şişmiş ve kabarmış gibiydi. Teni, etrafındaki ağaçlar kadar beyazdı. Kırış kırış olmuş ağzının köşelerinde kurumuş kan vardı. Radu nihayet adamı tanıyabildi.

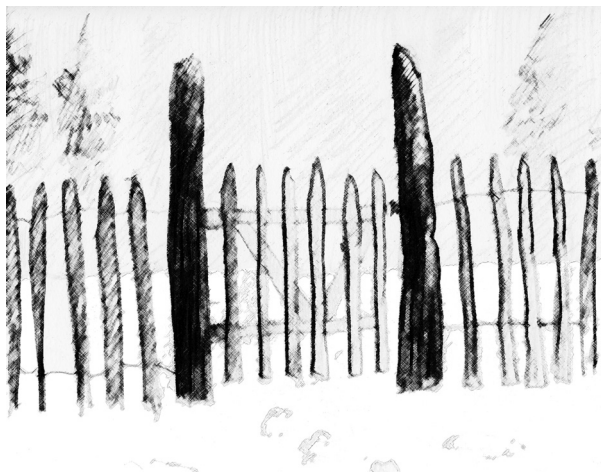
Kan ter içindeki Radu, kürklü botlarını karda sürüyerek geriye doğru bir adım attı. Göremediği bir köke takıldıysa da düşmemeyi başardı. Elini kaldırıp parmağını karşısındaki adama doğrulttu.

“Ama Willem. Sen ölmüştün!”

Adam ileri atıldı ve elini Radu'nun göğsüne bir bıçak gibi sokarak kalbini avuçladı.

“Artık ölü değilim,” dedi.

Şimdi ölme sırası, cansız bedeni karın yumuşaklığına gömülen Radu'ya gelmişti.

Erik Rakısı ve Kar

Peter titreyerek babasının peşi sıra Chust'a doğru ilerliyordu. Yaşadıkları kulübe köyün dışındaydı ve biraz arka- larında kalmıştı. Aziz Andrew Yortusu'na daha birkaç gün vardı ve kar şimdiden bastırmıştı. Çok çetin bir kış olacaktı. Peter soğuğa rağmen babasının berbat koktuğunu duyabiliyordu; dondurucu rüzgâr bile babasının üzerine sinmiş olan erik rakısı ve bira kokusunu silemiyordu.

Peter sırf bir şeyler söylemiş olmak için, "Radu'yu iyi tanır mıydın, baba?" diye sordu. Babası bu soruyu yanıtsız bıraktı; zaten Peter de cevabı biliyordu. İyi tanıdıkları hiç kimse yoktu. Chust'a gelmeden önce, hiçbir yerde birilerini iyi tanıyacak kadar uzun kalmamışlardı. Ama Peter babasının Korocenili oduncu Radu'ya geçen yıl bir iki defa yardım ettiğini biliyordu. En yalnız çalışan oduncuların bile bazen büyük bir ağacı devirmek için yardıma ihtiyaçları olurdu.

Köyün girişine gelmişlerdi.

“Acele et,” dedi Tomas. “Bizi beklemezler.”

“Ama henüz başlamış olamazlar,” dedi Peter. “Kilisenin çanını duymadım.”

Babası kara tükürdü ve arkasına bakmadan yoluna devam etti.

“İntihar eden birinin cenazesinde çan çalınmaz.”

Köyün sınırlarını belirleyen köhne ağaç çitteki küçük bir kapıdan içeri girdiler. Diz boyunu geçmeyen, üzeri sazla örtülü olan bu çit, tavukların fazla uzaklaşmasını engellemek amacıyla yapılmıştı. Köyü çepeçevre sarıyordu. Birkaç ufak tarla dışında, bu çitin dışında kalan her yer ormanlıktı. Tıpkı burada olduğu gibi, çitin üzerindeki bazı noktalarda sundurmalı geçitler vardı.

Peter bu kapının önünde endişeyle durdu. Bu endişenin sebebi köyde fazla sevilmemeleri değildi sadece, başka şeyler de vardı.

“İntihar mı?” diye sordu.

Babasının ardından koştu ve çabucak ona yetişti. Yerler donmuş çamur ve sulu kar karışımıyla kaplıydı ve babası her zamanki gibi hafifçe sallanarak yürüyordu.

Oğluna ters bir bakış atan Tomas, “Sessiz ol!” diye bağırdı ve başıyla kulübeleri işaret etti. Peter neden konuşmaması gerektiğini anlamıştı. Bunu sorun etmedi; sessizliğe, kendisiyle arkadaşlık etmeye alıştı. Çok az konuşan babası yüzünden Peter’in konuşmalarının çoğu kendi kafasında cereyan ediyordu zaten.

Basık bir kapı aralığının gölgesinde asık suratlı iki yaşlı kadın duruyordu. Büyük ihtimalle olduğundan yaşlı görünen iri yapılı Tomas'a ve onun güçlü kuvvetli oğlu Peter'e bakıyor, bir yandan da fısıldaşıyorlardı.

Peter burada sevilmediklerinin biliyordu; ayrıca köyün onlara pek fazla şey vaat ettiği söylenemezdi. Her ne kadar Peter bu konuda düşündüklerini kelimelere dökmekte zorlansa da, buranın kasvetli ve rahatsız edici, neredeyse tehditkâr bir havası olduğunu hissediyordu. Ama bütün bunlara rağmen, babası Tomas burada yaşamaktan memnundu ve doğruyu söylemek gerekirse, Peter de aynı şekilde düşünüyordu. Yıllar boyunca defalarca taşındıktan sonra nihayet kök salmışa benziyorlardı ve bunun yanında bir de Agnes vardı.

Sanki burası Tanrı'nın unuttuğu bir köy değil de, güneyde büyük bir şehirmiş gibi şakayla karışık "meydan" diye adlandırılan alana giden hafif yokuştan aşağıya aceleyle indiler. Chust'ta en fazla iki yüz kişi yaşıyordu, ama meydanda kulübeler yerine daha büyük ve güzel evler vardı; hatta birkaç tanesi iki katlıydı. Baba oğul yürümeye devam ettikleri sırada Peter'in gözleri bir yandan da Agnes'i arıyordu, ama işi olmayanların dışarı çıkacağı türden bir gün değildi bugün. Agnes'in, hâlâ kocasının ölümünün yasını tutan annesi ile birlikte yaşadığı evin bulunduğu sokağın başından geçtiler. Peter Agnes'i görebilmek umuduyla adımlarını yavaşlattıysa da umduğunu bulamadı.

Meydanın uzak köşesinde, köydeki büyük evlerden ikisinin, rahibin ve şifacının evinin arasına sıkışmış dar bir

patika vardı. Bu yol evlerin ardındaki tepede yer alan kiliseye gidiyordu. Peter kilisenin bel vermiş ahşap çatısını ve çatının arka yarısına yerleştirilmiş soğan şeklindeki kubbeyi görebiliyordu. Peter'in bulunduğu yerden bakınca, çatı domuza binmiş bir çocuğu andırıyordu. O tarafa yönelmesini beklediği babası, meydanın diğer köşesine doğru ilerleyince şaşırdı.

Önce durakladıysa da olan biteni kavraması uzun sürmedi. Nasıl da düşünememişti! Radu intihar etmişti, bu yüzden onun için çanlar çalınmayacaktı. Ama daha da önemlisi, Radu'nun kutsal toprağa gömülmesine izin verilmeyecekti. Peter adımlarını sıklaştırdı.

Babası neredeyse köyün diğer ucuna varmıştı.

“Onun kendisini öldürdüğünü mü düşünüyorlar?”

Tomas cevap vermedi.

“Baba?”

Tomas birden durup arkasına döndüyse de, oğluna değil uzaklardaki bir yere doğru baktı.

“Bir ağaçta boynundan asılı hâlde bulmuşlar. Bu da kendini öldürdü demektir. Bunu yapan ilk yalnız oduncu o değil.”

Peter'in aklına bir şey takılmıştı.

“Peki neden kendi köyünde gömülmüyor?”

Babası homurdandı.

“Ölüm şekli yüzünden. Kimse Radu'yu istemiyor. Chust topraklarında öldüğünü, bu yüzden onunla bizim ilgilenmemiz gerektiğini söylediler.”